

BOYUN EĞME

Şule Çet davasında katillerin talebi: 'Patronlara cinayet işleme hakkı'

22 yaşında bir genç kıyı öldürdüler. Öncesinde tecavüz etmişlerdi. "İntihar etti" dediler. Tüm kanıtlar olayın intihar olmadığını gösterdiği halde, iki katil cinayetten yargılanıyor! "Patronsan cinayet işleyebilirsin" diyor bağımsız yargı ve bir adım daha atmaya hazırlanıyor: Patronsan tecavüz de edebilirsin. Tüm işçi kadınlar, tüm emekçiler bu davanın tarafıdır. • Sf4

HAFTALIK SİYASİ GAZETE ■ 1 ŞUBAT 2019 CUMA ■ 1 TL

ABD'NİN DARBECİLERİ VARSA Venezuela'nın devrimcileri var

DEVİRİMCİLERİN BAŞARDIKLARI

Chavez'in liderliğinde Venezuela'nın nelerle tanıştığını, nelere son verdiğini kimse anlatmıyor. Biz anlatalım. Okuma yazma bilmeyenlerin sayısının nasıl 1.5 milyondan sifıra indirildiğini. Paralı özel hastaneler dışında sağlık hizmeti verilmezken şimdi kişi başına düşen doktor sayısının 3 katına çıktığını. Zenginlerin gözlüğü ile bakan CNN kameralarını kapatın. Yoksulların "diktatör" denilenlere neden sahip çıktığını çok iyi anlayacaksınız.

VENEZUELA'DA NELER OLUYOR?

Bir tarafta zenginlerin desteklediği ABD imalatı bir darbe girişimi öbür tarafta buna karşı direnen halkın devrimci ve yurtsever hareketi.

Venezuela'daki halkçı iktidara akıl öğretmeye kalkacaksak önce bu gerçeğin altını kalınca çizeceğiz. Binlerce kilometre uzakta ama sanki kapı komşumuzmuş gibi bize yakın bir ülkede olup bitenleri iyi anlamak zorundayız.

1998 yılında Chavez'in başkan seçilmesiyle başlayan bir kavga var ve bu kavga sadece Venezuela'nın değil koca bir kıtanın belki tüm dünyanın kaderini etkileyecek.

Bu kavga bizim kavgamız. Halkçı iktidarla patronlar arasında süren bu kavgada bizim de bir tarafımız var.

ERDOĞAN: ŞAŞI BAK ŞAŞIR

Erdoğan takıntısı en çok Erdoğan'a yarıyor diye boşuna söylemiyoruz. Ülkenin tüm meselesinin "Erdoğan'dan kurtulmak" olduğu saplantısı, "Erdoğan bir gitsin de hele" akılsızlığı körleştiriyor. Erdoğan'ın kendi ihtiraslarından başka bir dayanağı olmayan bir "yalnız adam" olduğu doğru değildir. Erdoğan, arkasına sermaye sınıfını almıştır. Dünyanın öbür ucuna yapılan yatırımlar "yandaşlar"ın değil sermaye sınıfının yatırımlarıdır. Venezuela'ya dönük açıklamaları "diktatör dayanışması" ile açıklayanlar, Erdoğan'ın Amerika'ya direnen bir kahraman olduğu düşüncesini yayanların ekmeğine yağ sürüyor. "Erdoğan Maduro'yu desteklediyse, Maduro kötüdür" diyenler, aynı zamanda ABD destekli darbeye karşı Maduro'yu desteklemenin kahraman olmak için yeterli olduğunu teyit ediyor. Sadece Erdoğan değil, emperyalist dünyadaki başka pek çok aktör "ABD'nin sözünden çıkmanın ölümcül günah olduğu" zamanlarda yapamayacaklarını yapabiliyor. Bu onların artık Amerikancı olmadıkları anlamına da gelmiyor. Erdoğan 10 yıl önce sahip olmadığı bir hareket alanına sahip. Venezuela'da inşaat ihalelerine talip olan Türk patronları, emperyalistlerin el koyduğu altınları Türkiye'de işleme projeleri bu hareket alanının ürünü. Ne Erdoğan ve patronları özel hesapları yüzünden Venezuela'da ABD'den farklı bir çizgi tutturdu diye onları kahraman ilan ederiz ne de bu tabloya bakıp Venezuela halkına karşı darbecilere hak veririz. Venezuela halkına akıl öğretmeye kalkarsak söyleyeceğimiz şey "Binlerce kilometre uzaktan gördük, darbecilere bakıp da Maduro'yu desteklemeyin. CNN de diyor o bir diktatör" olmaz. "Maduro'ya sahip çıkın ama Erdoğan'a güvenmeyin. ABD emperyalizminin değişmez ortaklarından" Bunu söyleriz.

DEVİRİM EKSİKLERİNİ TAMAMLAYACAK

ABD destekli darbe girişimi gücünü nereden alıyor? Elbette önce emperyalist devletlerin verdiği destekten. Ama sorun bundan ibaret değil. Chavez'le başlayan halkçı atılım, yoksullara pek çok şey kazandırdı. Maddi olanakların ötesinde büyük bir özgüven kazandı Karakas'ın zengin mahallelerine adımını bile atamayan yoksullar. Ağır giden patronları bütünüyle etkisiz kılacak şekilde devrimin ilerletilmesi, halkçı politikalarla açılan kapıdan giren devrimin sosyalist karakterinin güçlendirilmesiydi. Dış baskıyı göğüslerken sürekli bir iç savaş tehdidi altında yaşayan Venezuela göze alamadığı bir kapışmaya şimdi hazırlanmak zorunda. Amerikancı patronlar hâlâ zenginler. Bu zenginlikten güç alıyorlar. Onları yoksullaştırmak şart! Zenginlerin olduğu yerde yoksulluğun kökünü kazımak mümkün olmuyor. Zenginlerin olduğu yerde, halkın temsilcisi siyasetçilerin de yoldan çıkarılması mümkün oluyor. Venezuela devrimini tamamlamaya zorlanıyor. Emperyalistlere ve darbecilere karşı sadece bütün iktidarın değil bütün zenginliklerin halka verilmesi zorunlu görülüyor.

17 YIL SONRA YENİDEN DENENEN DARBE

2002 yılında Chavez'i devirmek için hamle yapmışlardı. Chavez'i esir aldılar, başkanlığı bırakmasını, istifasını imzalamasını istemişlerdi. Yine bir zengin çocuğu Chavez'in düşüşünü ve kendi başkanlığını ilan etmişti. Chavez teslim olmadı. Halk Amerikancı patronların darbesine pabuç bırakmadı. Sonunda Chavez kaçırıldığı yerden ülkesine geri döndü. Darbeci patron Kolombiya'ya kaçtı. O zaman da halk düşmanlarının darbesini emperyalistler tanıdı.

VENEZUELA'DA NELER OLUYOR?

Binlerce kilometre uzağımızda bir ülkede yaşananlar günlerdir gündemimizi işgal ediyor. Birkaç ay sonra yerel seçimler yapılacak ve sadece medya ya da aydınlar değil tüm toplum Venezuela'yı konuşuyor. Venezuela'daki halkçı iktidar Amerikan destekli bir darbe girişimiyle boğuşuyor. Dünyanın öbür ucunda yaşanan bu çatışma, bizi fazlasıyla ilgilendiriyor.

Venezuela'da neler oluyor? Çok sade bir yanıtı var bunun: 23 Ocak günü ABD destekli sağcı muhalefet bir darbe girişiminde bulundu. Sağcı Juan Guaido, kendi kendini başkan ilan etti. ABD, ABD güdümündeki Latin Amerika hükümetleri ve uluslararası sermayenin temsilcileri onu tanıdıklarını açıkladı. Venezuela halkı sokaklara dökülerek bu emperyalist komployu reddetti. Küba, Bolivya ve Nikaragua darbe girişimine karşı Venezuela ile dayanışma açıklamaları yaptı. Rusya, Çin ve Türkiye de Başkan Maduro'yu desteklediklerini duyurdu.

Şimdi emperyalist medya, Venezuela halkının püskürttüğü bu darbe girişimini demokratik hareket olarak sunuyor, son seçimlerde belirlenmiş Kurucu Meclis'i de arkasına almış olan ve yine son seçimlerden zaferle çıkmış Maduro'yu ise diktatör ilan ediyor.

Emperyalist haydutlar, Venezuela'nın varlıklarına el koyup, bu varlıkları darbecilere vereceklerini duyururken, medya Venezuela'nın yaşadığı ekonomik zorlukları ballandıra ballandıra anlatıyor ve Maduro'yu suçluyor.

Estirilen yalan rüzgarlarına karşı gerçekleri ve halkı savunmak önemli bir görev haline geliyor.

CHAVEZ'DEN ÖNCE VENEZUELA

Venezuela'da 1998 yılından beri ülke yurtsever solun elinde. Chavista (Chavezçiler) ya da Bolívarcı olarak kendini adlandıran bu sosyalist blok, Chavez ismiyle tarihi adını aldı.

Chavez'le başlayan ve Maduro ile süren bir liderlik, 1998 yılından bu yana Venezuela halkına emperyalizme ve zenginlere karşı liderlik ediyor.

Venezuela'nın bugün yaşadığı ekonomik sıkıntıları, emperyalist saldırıları görmezden gelerek açıklayan medya, Chavez öncesinde Venezuela'nın nasıl bir ülke olduğunu doğal olarak hiç anmıyor bile.

Oysa Latin Amerika'nın zengin kaynaklara sahip ve ulusal geliri görece yüksek olan bu ülkesinde 1998'den önce büyük gelir eşitsizlikleri söz konusuydu. 98 öncesi yaklaşık kırk yıllık döneme Dördüncü Cumhuriyet adı veriliyor. Bu dönemde, uzun yıllar iktidarı aralarında paylaşan ve iki sermaye partisi, ekonomik varlıklardan sadece kendi yakın çevrelerinin yararlanabildiği bir düzen kurmuştu. Büyük çiftlik sahipleri sürekli zenginleşiyordu ve üretimi yapan yoksul köylülerin söz hakkı yoktu. 90'lı

yıllara gelindiğinde ülke IMF reçetelerine teslim olmuş, halkın alım gücü son derece düşmüş, nüfusun yarısı yoksulluk seviyesinin altında bir yaşama gerilemiş, temel tüketim maddelerine bile erişemez haldeydi.

Bugün muhalefeti destekleyenler ekonominin petrole bağımlılığın yakınıyor ve bu durumu "kötü yönetimin" bir kanıtı olarak sunuyor. Oysa petrol gelirlerine bağımlılık Chavez'den önceki dönemin karakteristik özelliklerinden biriydi.

Bugün son 21 yıl boyunca girdiği tüm seçimlerde sahip olduğu halk desteğini göstermiş olan yönetim, "diktatörlük" suçlanıyor. Oysa şimdi Venezuela'da muhalefetin tüm siyasi faaliyetlere katılabilmesi mümkün olurken, Chavez öncesi yıllarda Komünist Parti dahil pek çok örgüt yasaklıydı, sıkı bir sansür mekanizması devredeydi. Şiddet, işkence ve suç oranlarının çok yüksek olduğu bu yıllar boyunca ABD'nin aklına ne insan hakları ihlallerine karşı çıkmak ne de ekonomik sorunları kötü yönetime bağlamak geldi.

SAYILARLA BOLİVARCI CUMHURİYET'İN GETİRDİKLERİ

"Yandaş" medya unutturmaya çalışsa da Bolívarcı devrim sürecinin kazanımlarını hatırlamakta fayda var:

1999'da ülkede 1.5 milyon okuma yazma bilmeyen vardı.

2005'e geldiğinde bu sayı sıfırlandı. Venezuela UNESCO tarafından okuma yazma bilmeyenin kalmadığı ülkeler arasında gösterildi.

Bolívarcı yönetim döneminde 2 milyonun üzerinde genç üniversite okuma olanağına kavuştu.

1998 öncesinde, sosyal harcamalara bütçeden ayrılan pay %10 civarındaydı.

Bugün bu oran iki katına yaklaşmış durumda.

1998 öncesinde, sağlık hizmetleri ancak orta ve üst sınıflara ve ücreti karşılığında sağlanabiliyordu.

Bugün Venezuela, Küba'nın da desteğiyle tüm yurttaşlarına nitelikli sağlık hizmetini karşılıksız ulaştırabilecek bir sağlık sistemi kurabildi.

Kişi başına düşen doktor sayısı Bolívarcı yönetim döneminde neredeyse üç katına çıktı.

Gelir adaletsizliği ile mücadele edildi, yoksulluk oranları anlamlı derecede düşürüldü.

CHAVEZ'E KARŞI 2002 DARBE GİRİŞİMİ

Geçtiğimiz haftaki darbe girişimi, pek çokları tarafından 2002'de Chavez'e karşı gerçekleştirilen darbe girişimine benzetildi. Chavez 1998'de başkan seçildikten sonraki yıllarda ulusal gelirin daha adaletli bölüşümü adına tarım reformu, bankaların, madenlerin petrol bölgelerinin ve üretim tesislerinin kamulaştırılması, sağlık ve eğitime ücretsiz ve yaygın erişim gibi çok sayıda düzenleme yapmıştı. Küba ve kıtadaki solcu hükümetlerle geliştirilen olumlu ilişkiler, Bolívarcı yeni anayasa ve tüm bu düzenlemeler zenginler tarafından hoşnutsuzlukla karşılanmıştı.

Bu hoşnutsuzluğun ilk sert göstergesi 2002'deki darbe girişimi oldu. 2002 Nisan ayında

muhalefetin başlattığı genel grev, siyasi talepleri olan bir yürüyüşe evrildi ancak kazanımlarını korumak isteyen Chavistalar tarafından bastırıldı. Yaşanan provokasyonlar sonucu yaşamını yitirenler oldu. 11 Nisan Cuma günü darbeci askerlerin zorla görevden aldığı Chavez, 47 saat boyunca alıkonduktan sonra halkın büyük baskısıyla 13 Nisan Pazar günü serbest bırakıldı ve halkın coşkulu karşılamasıyla Miraflores Sarayı'na, görevinin başına döndü. Darbecilerin Chavez'in yerine başkan olarak belirledikleri isim, Patronlar Sendikası Başkanı Pedro Carmona Estanga idi. Aynı gün kendini başkan ilan etti! İlk icraatı ülkenin adını Bolívarcı Venezuela Cumhu-

riyeti'nden Venezuela Cumhuriyeti'ne çevirmek ve Chavez'in halk lehine geçirdiği 49 maddelik yasa paketini iptal etmek oldu. Patron başkan Estanga'ya (tıpkı bugünkü darbe girişiminde olduğu gibi) birkaç saat içinde Venezuela'daki iş çevrelerinden ve ardından Katolik kilisesinden destek geldi. Bush hükümetinin, Avrupa hükümetlerinin, IMF'nin onayı da gecikmemiş, Batı basını bu gelişmeye alkış tutmuştu.

Bolívarcı devrime bağlı halk tarafından darbe girişiminin püskürtülmesinden sonra tutuklanan Carmona bir ay içinde hapisten kaçarak muhaliflerin yuvası haline gelmiş Kolombiya'ya "politik iltica" başvurusunda bulundu.

DARBE "GELİYORUM" DEDİ

Latin Amerika'nın tarihi bir açıdan kıta halklarına bir türlü rahat vermeyen ve kıtanın tüm zenginliklerinde gözü olan ABD'nin zaman zaman açıktan darbe biçimini de alan müdahalelerinin tarihi.

2002'de halkın desteğiyle bastırılan darbe girişiminden bugüne kadar ABD, Venezuela'da istikrarsızlık yaratmanın tüm yollarını denedi. Bush, Obama ve Trump hükümetleri boyunca provokasyon girişimleri dozu artan şekilde sürdü. ABD, komşu ülkelerde sağcıların seçimle ya da darbeye iktidara gelmesini sağladı. Böylece Venezuela'nın oluşturmaya çalıştığı bölgesel birliğe engel oldu, ülkeyi yalıtıma çalıştı, uyguladığı ekonomik ambargo ile kaynaklarını kısıtladı. Obama'nın başkanlığı sırasında 2015 yılında Venezuela'daki "insan hakları ihlalleri" iddiası ABD'nin ulusal aciliyeti olarak ilan edildi ve yaptırımların gerekçesi olarak gösterildi. Trump döneminde bu muamele sürdürüldü. Venezuela'da basın büyük çoğunluğu hâlâ zengin tekelinin elindeydi ama yine de muhaliflerin ifade özgürlüğünün olmayışından dem vuruldu. Bizzat ABD Dışişleri Bakanı ve Eski CIA yöneticisi Pompeo'nun, hükümeti devirmek üzere planlar yaptığını dair itirafları var. 23 Ocak'ta yaşanan darbe girişiminin öncesi düşünüldüğüne, ABD'nin buna adım adım hazırlandığı anlaşılabilir.

2017 yılında Bolívarcı hükümete karşı yapılan ve yaklaşık 100 kişinin hayatını kaybettiği kanlı saldırılarda ülke iç savaşta doğru sürüklendi. Bunun üzerine aynı yılın Temmuz ayında yapılan seçimle, Ulusal Kurucu Meclis görevine geldi ve ya-

sama yetkisini üzerine aldı. ABD destekli muhalefetin çoğunluğunu oluşturduğu Ulusal Meclis ise bu seçimle birlikte yaptırım gücü olmayan işsiz bir yapı haline geldi. ABD dahil bazı ülkeler, halen Venezuela'da halkın desteği ile seçilen ve yasama yetkisine sahip tek organ olan Ulusal Kurucu Meclis'i tanımiyor.

Mayıs 2018'de Maduro bir kez daha halkın %68'inin oyuyla başkanlığa seçildiğinde ABD ve gölgesindeki 14 ülkeden oluşan Lima Grubu ülkeleri sonuçları gayrimeşru bulduklarını ilan etmişti. Seçimlerin güvenli olmadığı da öne sürülen gerekçeler arasındaydı, oysa eski ABD Başkanı Jimmy Carter bile Venezuela'daki seçimlerin şeffaflığını ve güvenilirliğini övmüştü.

Seçimlerden kısa bir süre sonra Ağustos ayında, askeri bir tören sırasında Maduro'ya patlayıcı yüklü iki insansız hava aracı yoluyla suikast girişiminde bulunuldu. Ulusal Muhafızların müdahalesiyle Maduro'nun yara almadan kurtulduğu suikast girişiminin arkasında ABD ve Kolombiya'nın bulunduğu ortaya çıkarılmıştı. Saldırıların ayrıca 2017'deki şiddet eylemlerine katılan kişiler olduğu da saptanmıştı.

Bu yıl Ocak ayının ilk günlerinde, Lima Grubu'nun ABD Dışişleri Bakanı Pompeo'nun da telekonferans yoluyla katıldığı toplantısında, ant içerek ikinci dönem görevine başlayacak olan Maduro'nun başkanlığını tanınamama kararı alındı, karara Bolívarcı hükümet tarafından sert tepki gösterildi. Lima Grubu toplantısından hemen sonra Guaido ortaya çıktı ve kendi kendini başkan ilan etti!

Yazar Aziz Nesin, dönemin Cumhurbaşkanı Kenan Evren aleyhine tazminat davası açtı. Aziz Nesin, "bir yurttaşın devlet başkanına dava açması Türkiye'de ilk kez görülüyor, ancak bir devlet başkanının yurttaşına vatan haini demesi de dünyada ilk kez görülen bir olaydır" dedi. (4 Şubat 1987)

**BOYUN
EGME**

17 yıl sonra yine denediler

2002'deki başarısız darbe girişiminden 17 yıl sonra Venezuela yine bir ABD destekli darbe girişimini göğüslüyor. 17 yıl sonra darbecilere cesaret veren sorunlar var. Yüksek seyreden işsizlik ve alınan önlemlere rağmen tırmanmaya devam eden enflasyon oranları, şiddet ve alt-yapısal sorunlar halkın umudunu kıran bir etki yapıyor. 17 yıl içinde medya büyük ölçüde sermayenin elinde kaldı ve dezenformasyon dolu karşı propaganda devam edebildi. Son yıllarda çoğu Venezuela'da ücretsiz olanaklardan yararlanmış yüksek eğitilmiş nüfus olmak üzere ülkeden göç eden 2 milyona yakın vatandaş olduğu belirtiliyor. Ayrıca Venezuela'nın bölgede tutunabileceği ittifak olanakları da kıtada ABD'nin manipülasyonları ve halkçı yönetimlerin bıraktıkları boşluklar nedeniyle peş peşe iktidara gelen sağcı hükümetlerle birlikte 2000'lerin ilk yıllarına göre oldukça geriledi. Bu süre içinde özel mülkiyetin ortadan kaldırılmamış ya da sınırlanmamış olması da dolaylı olarak karşıdevrimcilere

hem maddi imkan tanınması hem siyasi alan açılması anlamına geldi. Ancak unutulmaması gereken başka önemli noktalar da var: Venezuela halkı aradan geçen on yedi yılda, ABD'nin buna benzer pek çok müdahalede bulunduğu bizzat şahit oldu, amacına ulaşamayan tüm müdahaleler antiemperyalist bilinci perçinledi, insanların politik direnme gücü arttı. Emperyalizmin Venezuelalılara yaşattığı tüm zorluklara rağmen son yirmi yıldaki 25 seçimden 23'ünü Bolivarcı hareketin kazanmış olması da halkın mücadeleciliğine, yurtseverliğine, bağımsızlık ülküsüne ve Bolivarcı devrim sürecine bağlılığına işaret ediyor. 2017'de yurt çapında yapılan bir ankette halkın %63'ü muhalefete güvenmediğini, %76'sı Maduro'yu devirmek için gerçekleştirilecek muhtemel bir uluslararası müdahaleye karşı çıkacağını ifade etmişti. Maduro hükümetinin şu anda yapacağı en doğru tercih, kendisine sahip çıkan örgütlü halkın ve işçi sınıfının bu değerleriyle hareket etmek, halk düşmanlarının çıkarlarına taş koymak olacak.

"VENEZUELA'DAKİ SİYASAL SÜRECE OLAN MUHALEFET SINIF MÜCADELESİNİN BİR DIŞAVURUMU"

Geçtiğimiz yıl iktidardaki Birleşik Sosyalist Parti (PSUV) ile bir protokol imzalamış olan Venezuela Komünist Partisi (PCV), emperyalizme karşı vatanın savunulmasını bir öncelik olarak tanımlarken, PSUV'un yaptığı hataları da eleştirmekten çekinmiyor. PCV Siyasi Büro üyesi Carolus Wimmer, Ekim ayında TKP'ye verdiği röportajda bugün Juan Guaido'nun arkasında hizalanan sağcı muhalefeti emperyalizmin Venezuela'ya müdahale araçlarından biri olarak tanımlamıştı. Wimmer şunları ifade etmişti:

"Venezuela'daki siyasal sürece olan muhalefet sınıf mücadelesinin bir dışavurumu. Muhalefet partileri esasen ulusal ve uluslararası burjuvazinin ve ayrıcalıklı küçük burjuvazinin çıkarlarını savunmaktadır. Karşı tarafta ise işçi sınıfı ve halkın örgütlü kesimleri duruyor.

Venezuela'da muhalefet yekpare bir blok değil, derin siyasi ve ideolojik farklar üzerinden tanımlanıyor. Bu muhalefetin

üyelerini işçi sınıfına ve sömürülen kesimlere karşı nefretleri birleştiriyor. Son 20 yıldır muhalefet bir darbe girişimi (2002), bir sivil savaş girişimi (2014-17), başkana karşı bir suikast girişimi (2018) de dahil olmak üzere bütün yöntemlere başvursa da, her seferinde örgütlü halk, halkın öncülleri ve yurtsever Silahlı Kuvvetler tarafından mağlup edildi. Bu sahte karşıdevrimci ve terörist taktiklerin sürekli yenilgiye uğraması, muhalefetin seçmen kitlesinin zayıflamasıyla ve ondan yabancılaşmasıyla sonuçlandı. Buna rağmen, sağcı ve faşist muhalefetin emperyalizmin araçlarından yalnızca biri olduğunu ve bu muhalefet zayıflayıp geri çekilse bile ABD baskısının azalmadığını açıkça görüyoruz. Bugün görülüyor ki Washington umudunu, olası bir askeri müdahale söz konusu olduğunda silahlı kuvvetleri ile destek vermeye niyetli olan, Latin Amerika'daki yeni sağcı hükümetlere kaydırmış durumda.

BOLİVARCI DEVRİM SÜRECİNİN ZAYIF KARNİ: DERİNLEŞEN EKONOMİK KRİZ

Yaklaşık 20 yılı geride bırakan Bolivarcı devrim sürecinde petrole aşırı bağımlı iktisadi yapının çözülmemiş, özel sektörün ekonomi içindeki ağırlığının geriletilmemiş ve kamu ekonomisinin bir bütün olarak güçlendirilememiş olması karşı-devrimci bloğun elini güçlendiren en önemli faktör.

Maduro'nun devlet başkanlığı görevini üstlendiği 2013 yılından bu yana dünya petrol fiyatları yüzde 50'nin üzerinde geriledi ve döviz gelirlerinin yüzde 97'sini petrol ihracatından elde eden Venezuela'nın gelirlerinde büyük bir daralma yaşandı. Daralmayı fırsat bilen

uluslararası sermaye, Venezuela hükümetinin uluslararası kredilere erişimini engellemek, ülkenin yurt dışındaki varlıklarından elde ettiği gelirlere el koymak ve yabancı ticaret ortaklarına yönelik yaptırımları devreye sokmak yoluyla milyarlarca dolarlık kaynak kaybına yol açtı.

Venezuela ekonomisinin son dört yılda yüzde 30'un üzerinde küçülmesine yol açan bu süreç, yatırım politikalarının yanı sıra kamu hizmetleri ve tüketim malları arzında büyük gerilemeye yol açtı. Ülkedeki enflasyon oranı dört basamaklı rakamlara yaklaşmış durumda (yüzde 3000'lere varan

oranlardan söz ediliyor). Elektrik, ulaşım, sağlık gibi kamu hizmetlerinde, ilaç, gıda, yakıt gibi temel ihtiyaç maddelerinin temininde zaman zaman çöküşe varan aksaklıklar yaşanıyor. Dağıtım ağlarının çoğunluğunu elinde tutan sermaye sınıfının istifçilik ve spekülasyonları emekçiler açısından tabloyu öylesine içinden çıkılmaz hale getirmiş durumda ki, bir dönem karşıdevrimci çeteler tarafından kara propaganda için örgütlenen yağma olayları hükümetle siyasi mesafesi olmayan yoksul kesimler arasında da başvurulan bir yöntem haline gelmeye başladı.

ERDOĞAN'IN MADURO'YA DESTEĞİ Akçeli dostluğa güven olur mu?

Erdoğan Maduro'ya karşı darbe girişimini ilk kınayanlar arasındaydı.

Venezuela ABD'nin yalıtma girişimlerine karşı ayakta kalmak için ticaret kanallarını çeşitlendirmeye, yaptırımların etkisini bertaraf edecek ilişkiler kurmaya mecbur. Bu bir zorunluluk. Karşı tarafta Erdoğan'ın sermaye sınıfının yayılma ve bir üst lige yükselme ihtiyaçlarına siyasetiyle yanıt verdiği, Ortadoğu'da, Afrika'da, Balkanlar'da olduğu gibi Venezuela'da da bu niyetle yatırımlar yaptığı bir sır değil. Nitekim iki ülkenin ekonomik ve askeri alanda alışverişi artıyor. Tonlarca Venezuela altını işlenmek üzere Türkiye'ye getiriliyor, Türkiyeli müteahhitler Venezuela'da inşaata sevk edilmiş yerleşiyor. 2018'de iki ülke arasındaki ticaret hacminin 1 milyar doların üzerinde olduğu ifade ediliyor. Darbe girişiminden birkaç gün sonra Ciner grubuna ait jet uçağının Moskova üzerinden Caracas'a havalanması sadece "dostluk"la açıklanamaz.

Ancak bu ilişkilerin ideolojik temelden yoksun olduğu ve ilkesel bir ortaklık olamayacağı, kalıcılığının şüpheli olduğunu unutmamak gerekiyor. Emperyalizm çağında böylesi ittifaklara güven olmaz. ABD'nin bir hareketiyle dostunun Maduro'ya ihanet etmeyeceğinin garantisi yok, çıkarları böyle gerektirirse "dostum", "kardeşim" dediği başka liderlere yaptığını yapmaması için bir sebep yok. Türkiye işçi sınıfının düşmanı olan bir sınıf ve onun iktidarı ile Venezuela'daki halkçı yönetim kurduğu ilişkilerde bu sınıra işaret etmek şart.

Tabii şunu da eklemek gerekir: emperyalist blok içindeki bir belirsizlik Venezuela halkına nefes aldırıyor. Erdoğan'ın Maduro'ya destekte acele davranması, olağan koşullarda sahip olmadığı bir hareket alanını kullanabilmesi ile ilgili. Şimdi bu duruma bakıp, Erdoğan'ın aldığı tavı değerlendirip, Venezuela'daki halkçı iktidara düşman olmaya kalkışmak affedilecek bir ahmaklık olmayacaktır.

TKP'DEN AÇIKLAMA: VENEZUELA EMPERYALİZME GEÇİT VERMEYECEK

Türkiye Komünist Partisi, darbe girişimini ilk andan itibaren reddetti ve emperyalizme karşı Venezuela halkı ile dayanışmaya devam edeceğini duyurdu. Hafta sonu TKP'nin çağrısıyla düzenlenen dayanışma eylemine Bolivarcı Venezuela Cumhuriyeti Ankara Büyükelçisi Jose Bracho Reyes de katıldı.

"Venezuela emperyalizme geçit vermeyecek" başlıklı açıklama şöyle:
Latin Amerika halklarının baş düşmanı ABD, yıllardır denediği tüm müdahaleler halk tarafından püskürtülmüş, defalarca başarısızlığa uğramış olmasına rağmen, "güvenlik açısından olağanüstü tehdit" ilan ettiği Venezuela'ya dün bir kez daha saldırmayı denemiştir. Bu kez de devlet makamlarındaki kuklalarıyla anayasayı ihlal ederek, halkın seçtiği yönetimi yok sayarak yapmaya kalktığı darbe girişimi Venezuela'yı bir kez daha kanlı bir çatışmanın eşiğine getirmiştir. ABD, kendi

çıkartları söz konusu olduğunda hiçbir barbarlıktan çekinmeyeceğini, hiçbir hukuku tanımayacağını bir kez daha göstermiştir. Açıkça görülmektedir ki ortada güvenlik açısından bir tehdit varsa o da ABD'nin kendisidir.

Fakat ABD emperyalizminin tehditleri Bolivarcı cumhuriyetin ve onun seçilmiş resmi temsilcilerinin meşruiyetini ortadan kaldırmaya yetmeyecektir. Türkiye Komünist Partisi, ABD'nin bu girişimini ve peş peşe ona destek veren tüm uzantılarını şiddetle kınamaktadır. Tıpkı 2002'de Başkan Chavez'e karşı girişilen darbe sırasında olduğu gibi dün itibarıyla büyük bir iradeyle Miraflores Başkanlık Sarayı'nın önüne akın eden ve egemenlik haklarına sahip çıkan Venezuela halkı bu oyunu da bozacaktır. Latin Amerika'nın geleceği emperyalizme boyun eğmeme geleneğinde, halkın eşitlik ve sosyalizm için mücadelesindedir.

TKP Merkez Komite

PATRONLARIN NENSESİNDEYİZ

Katledilen işçi kızın davası hepimizin davasıdır 'PATRONLARA CİNAYET İŞLEME HAKKI'

22 yaşında bir genç kıyı öldürdüler. Öncesinde tecavüz etmişlerdi. "İntihar etti" dediler. Tüm kanıtlar olayın intihar olmadığını gösterdiği halde, iki katil cinayetten yargılanmıyor! "Patronların cinayet işleyebilirsin" diyor bağımsız yargı ve bir adım daha atmaya hazırlanıyor: Patronların tecavüz de edebilirsin. Tüm işçi kadınlar, tüm emekçiler bu davanın tarafıdır.

22 yaşındaki Şule Çet, Ankara Gazi Üniversitesi Sanat Tasarım Fakültesi Tekstil Tasarımı 2. sınıf öğrencisiydi. Annesini 10 yıl önce kaybetmişti. Ağabeyi ve babası İstanbul'da yaşıyordu ve Şule okurken geçimini sürdürmek için Drinki Tiny Town adlı mekanda çalışıyordu.

Çağatay Aksu, patronuydu. Çalıştığı mekan kapandığı için işsiz kalan Şule Çet'e ortağı olduğu başka bir restoranda iş aratabileceğini söylüyordu.

28 Mayıs akşamı Çağatay Aksu'nun Yelken Plaza'daki ofisine gittiler. 20. kattaki ofiste Aksu'nun arkadaşı Berk Akand da vardı.

Gece yarısından sonra ev arkadaşıyla mesajlaşan Şule, ofisten çıkmak istediğini ama çıkamadığını söylüyordu. Arkadaşından kendisini aramasını ve eve çağırmasını isteyen Şule, gelen telefona rağmen ofisten çıkmadı. Arkadaşını ikinci kez aradı, sesi kaygılıydı, ofistekilerin çıkmak için uydurduğu bahaneyi ciddiye almadığını söyledi. Sabaha karşı yolladığı son mesajında, ne yapacağını bilemediğini, zor durumda olduğunu yazıyordu.

Şule Çet, saat 04.00 sularında, plazanın güvenlik görevlilerinin bir patlama olduğunu sanmasına sebep olacak kadar büyük bir gürültüyle, 20. kattan aşağı düştü.

Aksu ve Akand, Şule'nin camdan atılarak intihar ettiğini söyledi. Oysa olay yeri inceleme raporu, tutunmadan atlamanın imkansız olduğu camda Şule'ye ait tek bir parmak izi bulamamıştı. Savunmalarında söylediklerinin aksine, Aksu ve Akand'ın da, aynı yerde parmak izine rastlanmamıştı. Tablo, Şule'nin iki kişi tarafından tutularak aşağı atıldığını gösterir nitelikteydi.

Üstelik Aksu, Şule'nin atıldığını gördüğünü, kurtarmaya çalışırken yaşanan boğuşma nedeniyle parmağında kırık ve kolunda çizikler olduğunu iddia ediyordu ama olayın ardından plaza güvenliğinin yanına inip "Buradan bir kız çıktı mı" diye sormuş, belli ki Şule'nin düşüşünden bihaber olduğu izlenimini yaratmaya çalışmıştı. Üstelik Aksu bu diyalogun ardından aracına binerek hızla olay yerinden kaçmış, yaklaşık yarım saat sonra geri dönmüş-

tü. 4 Temmuz tarihli otopsi raporu, Şule'nin cinsel saldırıya maruz kaldığını kanıtıyor. Menide bulunan PSA, genç kadının cinsel saldırıya uğradığını gösterir şekilde anal bölgesinde izlenmiş, aynı bölgede yırtıklar ve ekimoz görülmüştü. Şule'nin bedeninde boğuşma izleri ve tırnakları arasında doku örnekleri bulunmuştu. Doku örnekleri Aksu'ya değil Berk Akand'a aitti. Akand her şey olup bitirken yan odada uyumakta olduğunu söylemişti!

Tablo bu ve Çağatay Aksu savunmasında Şule'yi kurtarmaya çalıştığını söylüyor!

Çet ailesinin avukatı Umur Yıldırım, bu durumla ilgili şu yorumu yapıyor: Berk geri dönüp söylüyor, 'kız düştü, polis ve ambulans çağırın' diyor. Çağatay madem kız kurtarmaya bu kadar niyetliydi, neden kaçtı, neden 'kız buradan geçti siz görmediniz mi' dedi. Madem suçsuzdu, neden odadaki içki şişeleri ortadan kaldırıldı. İçki şişeleriyle binaya giriyorlar ama odada savcı ve olay yeri hiç şişe bulamıyor, neden yok ettiler?

KATİL PATRON OLUNCA TUTUKLANMIYOR

Şule Çet'in katil zanlıları Çağatay Aksu ve Berk Akand, olayın ardından iki kez gözaltına alındı ve adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı. Üçüncü gözaltı ve tutuklama kararı için bir aydan fazla zaman geçmesi ve "yeni delillerin ortaya çıkması" gerekli.

İkinci gözaltı sonrasında savcının tutuklama talebinin nasıl reddedildiğinin üzerinde de durmak gerek: Şüpheli patronların avukatı tutuklama talebine karşı "Şule Çet'in ev arkadaşına ofiste bulunmaktan memnun olduğunu söylediği bir mesaj attığını" iddia etti ve mahkeme bu iddiaya dayanarak tutuklama talebini kabul etmedi. Dava dosyasında böyle bir mesajın bilgisi yoktu! Esasen o tarihte Şule Çet'in de arkadaşının da cep telefonlarına el konulmuş ancak bir inceleme yapılmamıştı.

BERK AKAND'IN PATRON RAHATLIĞI

Dava inanılmaz "ihmallere" anılıyor. Olaydan bir ay sonra, Haziran ayında kesin ölüm nedeninin tespiti için olaya ilişkin numunelerin İstanbul Adli Tıp Kurumu'na gönderilmesi kararı veriliyor. Karara rağmen numunelerin gönderilmesi aylar sürüyor. Bu süre şüpheli patronlar tarafından yürütülen yalan kampanyası, sosyal medya tehditleri için kullanılıyor.

Adli Tıp Kurumu Başkanlığı Biyoloji İhtisas Dairesi'nin numunelerle ilgili hazırladığı raporda, Şule'nin el tırnaklarından alınan iki doku örneğinin Berk Akand'a ait olduğu tespit ediliyor. Oysa Akand, ifadesinde olay sırasında arka odada uyuduğunu iddia ediyor, şüphelinin yakınları sosyal medya hesaplarında "Şule Çet için Adalet" etiketiyle paylaşım yapan kişilere tehditler savuruyor, abla Akand da kardeşinin olay esnasında uyuduğunu, hiçbir şekilde bir şey bilmediğini ve olaya dahil olmadığını öne sürüyordu. Akand'ın kullandığı bilgisayarın geçmişinde

yapılan tarama da, "uyku" iddiasını çürütür nitelikte. Akand saat 04.00'e yaklaşırken Google arama motorunda bir şarkı aramış ve dinlemeye başlamış.

Şule'den alınan örneklerde, anal bölgede "mukayese edilemeyecek nitelikte tükürük ve dokularda birden fazla erkeğe ait Y-STR DNA'sının olması" sonucu da, iki şüphelinin de cinsel saldırıda bulunduğu işaret ediyor. Y-STR DNA, cinsel saldırı olaylarında eser miktarda erkek-dişi hücre karışımı örneklerinde, erkek bileşene ait DNA tiplmesi olarak biliniyor.

Çet'in avukatı, üçüncü gözaltında tutulanan Berk Akand'ın, mahkemeye çok rahat geldiğini anlatıyor: Yaşamınızı etkileyecek bir karar duymaya şortla mı gelirsiniz, hakim karşısına çıkıyorsunuz, çok rahattı.

Türkiye'de böyle bir davada üç defa gözaltının olduğu dosya yoktur. Üçünde de şortla geldi. Bu rahatlığın bir sebebi olması lazım.

KATİLİ CİNAYETTEN YARGILAYAMAYAN PATRON HUKUKU

Şule'nin patronu ve kendisi gibi zengin arkadaşı yargılanıyor. Kasten adam öldürme suçlamasıyla değil! "Cebir, tehdit veya hile kullanarak kişiyi hürriyetinden yoksun kılma" ve "nitelikli cinsel saldırı"

suçlamalarıyla. Patron ofisinde esir aldığı kadına arkadaşıyla birlikte tecavüz ediyor. Ardından 20. kattan aşağıya atıyor. Ve yargının karşısına cinayet suçlamasıyla çıkarılmıyor.

PATRON ALÇAKLIĞI

Ortada bir cinayet var. Zorbalık ve tecavüzün ardından işlenmiş bir cinayet. Dikkatler, suçtan ve suçu işleyenlerden, öldürülen genç kıza yönlendiriliyor.

Bir yandan çalışıp bir yandan okuluna devam eden bir genç kadın, işini kaybetmek istemiyor, ilgilenmediği patronunun ısrarcı tekliflerini dengeli bir dil kullanmaya çalışarak hep reddediyor. Sonunda iki zorba "zenginlik her şeyi yapmamıza izin verir" diyerek bir vahşet gecesine imza atıyor.

İnsanlardan Şule Çet'in gecenin o saati orada ne işi olduğunu tartışmaları isteniyor. Şule'nin telefon geçmişi, önceki günlerde gece geç saatlerde Çağatay Aksu'nun kendisine defalarca mesaj yolladığını, Şule'nin ise "Çağatay Bey" olarak kaydettiği patronunu her defasında kibarca reddettiğini gösteriyor.

İşin ilginç, bu delilleri Çağatay Aksu da dosyaya sunmuş. Şüphelinin kendi lehine sunduğu delil dahi, dikkatli bir gözden kaçmayacak şekilde, Şule'nin tutumunu ve patronun zorbalığını gösteriyor.

Satılık uzman raporu: ŞULE ÇET RIZA GÖSTERMİŞ!

6 Şubat 2019 günü Şule Çet cinayeti (mahkeme böyle demese de) davası Ankara Adalet Sarayı'nda yapılacak duruşmayla görülmeye devam edecek. Duruşma öncesinde dava dosyasına bir "uzman görüşü" eklendi.

70 yıl önce yazılmış bir kitabı referans gösteren uzman görüşünde savunulan şey şu: Bir kadın bir erkekle تنها bir yerde içki içmeyi kabul etmişse ve hele erkeğin yalnız yaşadığı evine, odasına giderek birlikte içmiş olursa cinsel ilişkiye rıza göstermiş sayılır.

Tecavüzcüleri aklamak için başvurulmuş gerici yargılara alışmıştık. Şimdi bunlar açık kanıtları olan bir zorbalığın ve ardından işlenmiş cinayetin aklanması için kullanılıyor!

ŞULE ÇET İÇİN ADALET!

Paranın saltanatı yıkıldığında, emekçi halk için eşit ve insanca bir düzen kurulduğunda, kadınları "elinin kiri" sayan bu gerici düzen sonlanacak ve "gerçek" failer cezalandırılacaktır.

Şule Çet, iki yıl önce üniversite eğitimi almak için geldiği Ankara'da, okul masraflarını karşılayabilmek için çalışmak zorunda kalan onlarca genç kadından biriydi. Tıpkı bugün, üniversite amfilerinde oturup ders dinlemek yerine; mağaza, kafe, bar, kitabevlerinde saatlerce ayakta kalarak emeklerini satan yüzlerce genç işçi gibi. Tıpkı yarıyıl tatilinde okul harçlığını çıkarmak için işe giderken yaşamını yitiren lise öğrencisi Zinnur Tomay gibi.

Okurken bile çalışmak zorunda kaldığımız, yaşamak için çalışırken canımızdan olduğumuz, tacize uğradığımız, istismar edildiğimiz, üstüne bir de tüm bunların "kader" olduğu söylenen bu çürümüş düzende, adalet gökyüzünden beklenecek bir şey değil, var gücümüzle haykırarak yeryüzünde yükselttiğimiz bir talep bugün. Cinsel istismarın engellenmesi, yeni kadın cinayetlerinin olmaması, herkesin istediği eğitimi çalışmak zorunda kalmadan alabilmesi için adalet! İşte bu nedente biz Şule Çet'in adının ardına yazıyoruz bu defa adalet

talebimizi.

28 Mayıs 2018 günü patronlarının istismarı sonrası iş görüşmesi vaadiyle çağrıldığı bir plazanın 20. katından atılan sonra da ölümüne intihar süsü verilmeye çalışılan bu genç kadının davasının takipçisi olacağız! Raporlar ve delillerle açık olan cinayete rağmen, soruşturma aşamasında tam üç kez adli kontrol şartıyla serbest bırakılan, sonra da "kasten adam öldürme" suçlaması ile değil, "cebir, tehdit veya hile kullanarak kişiyi hürriyetinden yoksun kılma" ve "nitelikli cinsel saldırı" suçlamalarıyla nihayet tutuklanan failerin gerekli cezayı almaları için sesimizi yükselteceğiz! Şule Çet'in haykırışı olacağız!

Bizler, TKP'li hukukçular ve Komünist Kadınlar olarak, Şule Çet'in sıra arkadaşları Türkiye Komünist Gençliği olarak adaletten yana kadınları, gençleri bu kez patronların kar hirsının değil, direk kirlı ellerinin öldürdüğü Şule Çet'in 6 Şubat 2019 günü Ankara Adalet Sarayı'nda görülecek davası için Sıhhiye'de olmaya çağırıyoruz!

TKP'li Hukukçular
Komünist Kadınlar
Türkiye Komünist Gençliği

